Διανύομεν τὴν ἐποχὴν ποὺ σημειοῦται εἰς τὴν Ἑλλάδα μεγάλη τουριστικὴ κίνησις. Ὁλόκληρα καραβάνια ξένων ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χώραν μας καὶ ν' ἀπολαύσουν τὰς φυσικὰς καλλονάς της. Ἂς δείξωμεν εἰς τοὺς ἀφικνουμένους ξένους ἐπισκέπτας μας ἄφθονα δείγματα τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς φιλοξενίας μας. Θὰ εἶναι μέγιστον τὸ κέρδος.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954

Ἡ ἀποφασισθεῖσα ἵδρυσις Κοινοτικῶν Ὑγειονομικῶν Σταθμῶν εἰς τὴν ὕπαιθρον, ἀποτελεῖ τρανὴν ἀπόδειξιν τοῦ στοργικοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ δεικνύει ἡ Κυβέρνησις ὑπὲρ τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ παρασχεθῇ δωρεὰν καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Ἑλληνικῶν χωρίων ἰατρική, φαρμακευτικὴ καὶ νοσηλευτικὴ περίθαλψις καὶ νὰ ἐξυγιανθῇ τὸ περιβάλλον τῆς ὑπαίθρου ἀπὸ τὰς νοσογόνους ἑστίας διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐξυγιαντικῶν ἔργων.

ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὸ Πάσχα ἄλλοτε καὶ τώρα. - Τὰ ἔθιμα καὶ ἡ ἱστορία του. - Ὁ ἑορτασμὸς στὰ Πατριαρχεῖα Κων)πόλεως καὶ στὸν Πανάγιο Τάφο. - Ὁ ὀβελίας, κόκκινα καὶ μαῦρα αὐγά, ἡ Πασχαλιὰ τῶν Ραγιάδων. - Ὁ χαλκουνοπόλεμος, τὸ κάψιμο τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ ἐπεισόδιο τσῦ Ἑβραίου τυχοδιώκτου Πατσίφικου ποὺ κατέληξε σὲ Ἀγγλικὸ ἀποκλεισμὸ τῆς Ἑλλάδος

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΛΟΝΑΡΟΥ

Ἡ Λαμπρὴ ἀρχίζει, κατὰ τὴ νεοελληνικὴ ἀντίληψι, ἀπ' τὸ Μεγάλο Σάββατο πρωΐ, μὲ τὴ λεγομένη Πρωτη Ἀνάστασι. Τότε σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος κτυποῦν οἱ καμπάνες κι' ἀμέσως κάθε οἰκογενειάρχης σφάζει τὸ ἀρνί του καὶ μὲ τὸ αἷμα του σχηματίζει ἕνα σταυρὸ μπροστὰ στὴν πόρτα του. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ νοικοκυράδες ρίχνουνε ἀπ' τὰ παράθυρα στοὺς δρόμους παληὰ κουρούπια καὶ σταμνιὰ «γιὰ χαρὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ πομπὴ τῶν Ὀβραίωνε». Πολλοὶ ἐξηγοῦν αὐτὴ τὴν ἀθρόα καταστροφὴ τῶν«κουρουπιῶν ὡς συμβολικὴ τῆς φθαρτῆς ζωῆς, τοῦ χωματένιου σώματος καὶ τῆς μεταβάσεως τῆς Ἀνθρωπότητος στὴν ἀθανασία. Ὅμως οἱ Κερκυραῖοι καὶ γενικὰ οἱ Ἑπτανήσιοι, ποὺ στὰ μέρη τους πιὸ πολὺ τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἰσχύει, λένε πὼς ἔτσι πετᾶνε τὴ Σαρακοστὴ ἀπ' τὸ παράθυρο. Γιατὶ σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ κρεωφαγία τῆς Λαμπρῆς.

Λαμπρὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες χωρὶς θόρυβο, χωρὶς ντουφεκιὲς καὶ τρακατροῦκες. Αὐτὰ γίνονται μὲ τὴν καθαυτὸ Ἀνάστασι. Ἡ λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως ἄρχιζεν ἄλλοτε μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἐψάλλετο τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς, μὲ τὰ φωτήματα. Ὕστερα ὁ κόσμος γύριζε μὲ τὸ λαμπροκέρι του ἀναμμένο καὶ ἔτρωγε τὸ «Τζορμπά», τὴν σημερινή μας μαγερίτσα, κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, σπάζοντας τὸ πρῶτο κόκκινο αὐγὸ γιὰ τὸ καλό. Ἀλλὰ παλαιότερα, ὅπως καὶ τώρα, ἐχαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ μάσκουλα, τὰ χαλκούνια, τὶς ντουφεκιὲς καὶ πιστολιές, ποὺ τὰ ἀντικατέστησαν σήμερον τὰ βαρελότα, οἱ σκάστρες καὶ τὰ ἄλλα πυροτεχνήματα.

Ἀκόμη καὶ ἐπὶ Ὄθωνος τὴν Ἀνάστασι στὴν Ἀθήνα ἐγίνετο χαλασμὸς κόσμου ἀπὸ τὶς πιστολιές. ποὺ ἔριχναν λαϊκοὶ καὶ κληρικοί ἀκόμη, ὅπως βεβαιώνουν παλαιότερες ἐφημερίδες. Στὴν ἀνάστασι τοῦ 1847 ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ Πρόξενος τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ἔθιμο ἐξηκολούθησε κι' ἀργότερα τρομακτικό, ὥστε, σχεδὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἔγραψεν ὁ ἀείμνηστος Σουρῆς:

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, σοῦβλες καὶ τσουρέκια καὶ κουλοῦρες
βαρελόττα καὶ χαλκούνια καὶ στ' αὐτιά σου γκρὰν κουμποῦρες.

Καὶ ὅσο γιὰ τὰ βαρελόττα εἶναι καὶ σήμερα ἐν χρήσει. Ὅσο γιὰ τὶς σοῦβλες καὶ τ' ἀρνιά, ἂν καὶ αὐτὰ λόγῳ τῶν χαλεπῶν καιρῶν ἔχουν κάπως λιγοστέψει στὴν Ἀθήνα, ὅμως στὶς ἐπαρχίες ἐξακολουθοῦν νὰ ψήνωνται τὴ Λαμπρὴ ἀπὸ πλουσίους καὶ ἀπὸ φτωχοὺς ἀκόμα. Μάλιστα δὲ στὴ Ρούμελη, τὸ ἔθιμο εἶναι ἀρχαιότατο, Ὁ ὀβελίας ἦταν γνωστὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μας προγόνους, ἀλλὰ μὲ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία ἐπῆρε ἱερατικὸν χαρακτῆρα καὶ συμβολικὸν ἀκόμη, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔτρωγαν τὸ Πάσχα τὸ «ἀρνίον ὀπτὸν διὰ ξυλίνου ὀβελοῦ» μαζὶ μὲ ἄζυμα καὶ πικραλίδες, εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἐξόδου των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ ἀρχίζει τὸ πρωῒ—πρωῒ μὲ τὸν ἥλιο τῆς Λαμπρῆς. Ἑτοιμάζονται οἱ φωτιὲς καὶ τὰ ἀρνιὰ εἶναι χαζίρι στὰ ξύλινα σουβλιά τους. Τὸ γύρισμα ἀρχίζει σιγὰ—σιγὰ κι' ἀπὸ μακριά. Εἶναι ὁλόκληρη τέχνη τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ ποὺ δὲν πρέπει νὰ καψαλισθῇ. Ὅσο ροδίζει καὶ ζεσταίνεται, τόσο πλησιάζουν τὶς φωτιές. Δίπλα τὰ κοκορέτσια, τὰ γλυκάδια καὶ οἱ μεζέδες ἑτοιμάζονται, γιὰ νὰ συνοδεύσουν τὶς ποτηριές, ποὺ θὰ πιοῦν οἱ παρέες τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, οἱ ὁποῖοι περνοῦν δίπλα στὶς ψηταριὲς καὶ λένε τὰ «Χράνια πολλὰ» καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Στὶς ἐπαρχίες, σήμερα, ὁ πολὺς κόσμος ἀγοράζει τὸ ἀρνί του ἀπ' τοὺς τσοπανάρεους. Ἄλλοι ὅμως ἀκολουθοῦν τὸ παληὸ ἔθιμο νὰ θρέψουν τὸ ἀρνί τους τὸ Λαμπριάτικο ἢ τὸ «Λαμπριάτη», ὅπως τὸ ὀνομάζουν ἀκόμη στὰ χωριά.

Αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ «στρέξῃ» σίγουρα «ἡ πλάτη τῆς βετούλας», ὅπως λένε οἱ γεροτσοπάνηδες καὶ ἄλλοι ειδικοί, ποὺ μαντεύουν ἀπὸ τὴ «σπάλα», ἰδίως τὴ δεξιά, τοῦ Λαμπριάτικου ἀρνιοῦ. Εἶναι ἀληθινὴ ἐπιστήμη ἡ ὠμοπλατοσκοπία καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρχαῖα χρόνια, εἶχαν γράψει δὲ καὶ ὁλόκληρα βιβλία σχετικὰ οἱ μεσαιωνικοὶ μας πρόγονοι, ὅπως ὁ περίφημος λόγιος τοῦ 11ου αἰῶνος καὶ Πρωθυπουργὸς τοῦ Βυζαντίου Μιχαὴλ Ψελλὸς καὶ ἄλλοι. Σήμερα τὴν ὠμοπλατοσκοπία τὴν ἀκολουθοῦν ἀκόμη οἱ τσοπάνηδές μας καὶ οἱ ἐμπειρικοί, συμφωνοῦν δὲ σχεδὸν ἐντελῶς μὲ τὶς παρατηρήσεις, ποὺ βλέπει κανεὶς στὰ παλαιὰ χειρόγραφα. Γιὰ νὰ δείξῃ λοιπὸν μὲ ἀπόλυτην ἀσφάλεια ἡ πλάτη τοῦ ἀρνιοῦ τοῦ Πασχαλινοῦ, ἢ καὶ τ' Ἁγιωργίτικου ἀκόμα, πρέπει νὰ μείνῃ καιρὸ στὸ σπίτι τοῦ νοικοκύρη καὶ νὰ φάῃ τὸ ζώντανό ἀπὸ τὸ χέρι του. Νὰ συνδεθῇ δηλαδὴ μὲ τὸ σπίτι.

Ἔχουν καὶ ἄλλες πολλὲς προλήψεις οἱ χωρικοί μας καὶ ὁ λαὸς ἐν γένει, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ Λαμπρή. Καὶ πρῶτα—πρῶτα ἡ λαμπάδα τῆς Ἀναστάσεως καλὸ εἶναι νὰ φτάσῃ ἀναμμένη σπίτι. Ἐκεῖ παίρνουν λίγες τρίχες ἀπ' τὰ βόδια καὶ τὶς καῖνε, γιὰ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ ἀρρώστειες. Καὶ τρεῖς ἡμέρες τὸ τραπέζι δὲν σηκώνεται, γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ σπίτι ἄφθονία. Καὶ μετὰ τὴν τρίτη ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς μαζεύουνε τὰ ψίχουλα καὶ τὰ ρίχνουνε στ' ἀμπέλια καὶ στὰ χωράφια, γιὰ νὰ καρπίσουν μὲ ἀφθονία καὶ αὐτά.

Ὅσο γιὰ τὰ αὐγά, αὐτά, ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ, ὅτι εἶναι παμπάλαιο ἔθιμο εἰδωλολατρικό, ἀφοῦ τὸ αὐγὸ ἦταν πάντα σύμβολο εὐτυχίας. Χρωματιστὰ αὐγὰ συνηθίζουν καὶ οἱ Ἰάπωνες ἀκόμη κατὰ τὴν Πρωτοχρονιά τους καὶ τὸ ἔθιμό τους εἶναι ἀρχαιότατο.

Καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐπίσης πῆραν τὸ ἔθιμο ἀπ' τοὺς ἀρχαίους φαίνεται. Ὁ βαφὴ χρωματισμὸς τοῦ αὐγοῦ σὲ κόκκινο σχετίζεται συμβολικὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχρωμάτιζαν κατὰ τὸ Πάσχα τὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν τους οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐν συνεχείᾳ. Παλαιότερα κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πάσχα, μαζευόντουσαν πολλὰ αὐγά, λόγῳ τῆς νηστείας καὶ τὰ ἔφερναν στὴν Ἐκκλησία, διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ παπάς, τὰ δὲ εὐλογημένα αὐτὰ αὐγὰ ἐμοιράζοντο στοὺς φίλους, τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα. Τὰ αὐγὰ αὐτὰ ἐβάφοντο κατὰ τὴ Μεγάλη Πέμπτη στὰ σπίτια ἐκεῖνα, ποὺ δὲν εἶχαν πένθος. Γιατί, ὅσοι πενθοῦσαν τ' ἄφιναν ἄσπρα, ἢ τὰ ἔβαφαν καὶ μαῦρα κάποτε.

Καὶ στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσης τοὺς παληοὺς καιροὺς ὁ Πατριάρχης ἔστελνε ἀπὸ τὸ Μέγα Σάββατο τὸν Πρωτοσύγγελό του στὸ Μέγα Βεζύρη μὲ δυὸ χιλιάδες κόκκινα αὐγά, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια νὰ γλεντήσουν οἱ ραγιάδες στὴν πρωτεύουσα καὶ στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου ὑπῆρχαν Τοῦρκοι. Γιατί, κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, χωρὶς ἄδεια, δὲν ἐπετρέπετο στοὺς ραγιάδες νὰ γλεντοῦν μὲ θόρυβο καὶ μὲ φωνές, οὔτε νὰ φοροῦν πολυτελῆ φορέματα, ὥστε νὰ προκαλοῦν τοὺς Τούρκους μὲ τὴν πολυτέλειά τους καὶ τὴ φασαρία τους.

Καὶ μόλις ἔπαιρνε ὁ Πατριάρχης τὴν ἄδεια ἀπ' τὸ Σουλτάνο, οἱ ραγιάδες εἶχαν τὸ ἐλεύθερο νὰ φοροῦν ὅτι θέλουν καὶ νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ χορεύουν τρεῖς ἡμέρες τῆς Λαμπρῆς στὸ «Φανάρι», στὰ σακάκια, μὲ βιολιὰ καὶ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα καὶ μὲ κρασιὰ βαρέλια, νταμιτζάνες καὶ κανάτες, Ἔτσι ἔστηναν χορούς κατὰ συντεχνίες—ρουφέτια, ὅπως ἔλεγαν—οἱ χασάπηδες, οἱ γουναράδες κ. λ.π. Αὐτὰ μᾶς βεβαιώνουν παλαιότεροι ἱστορικοί, ὅπως ὅπως ὁ λόγιος καὶ συγγραφεὺς τοῦ 18ου αἰῶνος Καισάριος Δοπόντες, ὁ ὁποῖος καὶ προσθέτει ἀκόμη τὰ ἑξῆς: «Τῇ δὲ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας καὶ πατριαρχικῆς λειτουργίας, ἀναβαίνοντας ὁ Πατριάρχης μετὰ πάντων τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸ Συνοδικὸν καὶ πίνοντας τὸν καφέ, ἀνέβαιναν κι' οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν λειτουργίαν χριστιανοὶ καὶ ἐφιλοῦσαν ὅλοι τὸ χέρι τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδιδε μὲ τὸ χέρι του ἀπὸ 2 αὐγὰ στὸν καθένα. Καὶ κατεβαίνοντας στὴν αὐλὴ ἀρχινοῦσαν τό χορὸ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ χορεύοντας ἔβγαιναν ἔξω εἰς τὰ σοκάκια. Οὕτως ἐγένετο τρεῖς ἡμέρας καὶ ἤρχοντο καὶ τοὺς ἔβλεπαν πλῆθος Τούρκων καὶ ἄλλων φυλῶν, ἐρχόμενοι ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν. Καμμία φορὰ ἔλεγαν πὼς ἦρχετο τεπτίλι (δηλ. ἐνκόγνιτο) ὁ βεζύρης καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν τῆς ἑορτῆς τῶν Ρωμαίων συνεώρταζαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη εἰς τὴν Πόλιν τὰς τρεῖς ἐκείνας ἡμέρας». Καὶ τελειώνει ὁ Δα-

(Εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΑΣΙΓΑΣΤΟ ΑΙΤΗΜΑ

„ΑΝΑΣΤΑ Ο ΘΕΟΣ..."

ΤΟΥ κ. Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

«Ἀνάστα ὁ Θεός!» Εἶναι τὸ αἰώνιο παράπονο καὶ τὸ ἀσίγαστο αἴτημα τοῦ Ἀνθρώπου πρὸς τὴν Ὑπερτάτη Δύναμι, ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο —τὸν Κόσμο τοῦ Πνεύματος. Πηγὴ τοῦ παραπόνου —τὸ Κακὸ καὶ ἡ Δυστυχία ποὺ συνθέτουν τὸ δρᾶμα τῆς πανανθρώπινης ζωῆς. Καὶ ἔξοδος ἀπὸ τὸ παράπονο— τὸ αἴτημα, ἡ κραυγὴ νὰ σπεύσῃ ὁ Θεὸς «Βοηθὸς καὶ Σκεπαστὴς» στὴν Ἀνθρωπότητα.

«Ἀνάστα ὁ Θεός!» ἱκέτευσεν ὁ Ἰσραὴλ μέσα στοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς ἐξορίες, ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν γειτονικοὶ καὶ μακρυνοὶ λαοί, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

«Ἀνάστα ὁ Θεός!» ἐφώναζαν καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Βάρβαροι, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπον του, γιατὶ ὅλοι ἦσαν κυκλωμένοι ἀπὸ τὸ Σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας καὶ τῆς δυστυχίας, καὶ ὀνειροπολοῦσαν τὸ Φῶς τῆς γνώσεως καὶ τῆς εὐτυχίας...

***

Κι' ἔφθασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου: «Ἀνέστη Χριστός!» ἀντίχησε κάποτε σύναυγα ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ λευκοφόρου Ἀγγέλου πρὸς τὶς ἔντρομες Μυροφόρες μέσα στὸν μυροβόλο κῆπο τοῦ Ἰωσήφ. Δὲν ἦταν ὀφθαλμαπάτη. Ἦτο πραγματικότης. Ἔκαμε ἐπανειλημμένες ἐμφανίσεις ὁ Χριστός. Πότε τὴν ὥρα ποὺ ἦταν κλεισμένοι οἱ μαθηταὶ στὸ ὑπερῶον, καὶ ἔκλαιαν τὸ Διδάσκαλο καὶ τὰ ὄνειρα, ποὺ ἔπλεξαν γύρω στὴν γοητευτική μορφή του. Πότε τὸ δειλινό, ποὺ πήγαιναν οἱ δύο ὀδοιπόροι πρὸς τοὺς Ἐμμαοὺς κι' ἐναγώνια συζητοῦσαν γιὰ Ἐκεῖνον, ποὺ ἔφυγε. Πότε στ' ἀκρογιάλια τῆς Τιβεριάδος, τὴν ὥρα, ποὺ ἀπογοητευμένοι συνέχιζαν τὸ ψάρεμα. Καὶ τελευταῖα ἐπάνω στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πρὶν νὰ Τὸν ἀναλάβῃ ἡ νεφέλη.

Κι' ἔγινε τὸ «Ἀνέστη Χριστός» τὸ βασικὸ σύνθημα τοῦ κηρύγματος τῶν Μαθητῶν. «Ἂν δὲν ἀνέστη ὁ Χριστός—δογματίζει ὁ μέγας Ταρσιώτης—ματαία ἡ πίστις μας...»

Κι' ὅμως οἱ ἀρνηταὶ ἐφώναξαν: «Δὲν Ἀνέστη ὁ Χριστός». Καὶ μᾶς ἀνέπτυξαν τὴν θεωρία τῆς αὐτοπάτης μὲ τὶς παραισθήσεις καὶ τὶς ψευδαισθήσεις. Εἶπαν: «Εἶχαν οἱ μαθηταὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι θ' ἀναστηθῇ ὁ Χριστός». Καὶ ἡ πεποίθησις τοὺς ὑπνωτίζει καὶ γεννᾶ δράματα—τὶς ἐμφανίσεις. Βλέπουν τὸν Κύριον παντοῦ μέσα στὴ λάμψι τῆς δόξης. Ὅπως ἀκριβῶς ἔβλεπαν οἱ Παγανισταὶ τοὺς θεούς των Ἄδωσι καὶ Ὄσιρι, ποὺ πεθαμένοι ἐζωντάνευαν μέσα στὸν πόθο τῶν πιστῶν των. Τίποτε περισσότερο...

Χαμένοι κόποι. Γιατὶ τὰ δράματα—ἐμφανίσεις ἐσταμάτησαν στὴν Ἀνάληψι; Μήπως ἐσταμάτισε ἡ πίστις καὶ ὁ πόθος τῶν Μαθητῶν; Γιατὶ τὴν Πεντηκοστή, ἐνῶ εἶναι ἐκστατικοί, δὲν βλέπουν δράματα;

«Ἀνάστα ὁ Θεός», ἱκέτευσεν ἡ Ἀνθρωπότης.

«Ἀνέστη Χριστός», ἀπήντησεν ὁ Οὐρανός.„

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΕΙΔΩΝ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Εὐοίωνοι προβλέψεις διὰ τὴν σταφίδα. — Αἱ εἰσαγωγαὶ καὶ τὸ διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον διὰ τοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν.—Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ληξάσης ἑβδομάδος

Ο ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΣΕΩΝ

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς διακινήσεως τῆς σταφίδος ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου, ὅπως ἄλλως τε ἀνεμένετο, ἀπέδωσεν ἄριστα ἀποτελέσματα. Παρὰ τὴν σημειωθεῖσαν κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ σταφιδικοῦ ἔτους καθυστέρησιν ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλικῆς ἀγορᾶς ἐξήχθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τοὺς 40.000 τόννους μαύρης Κορινθιακῆς σταφίδος, ὑπάρχει δὲ προοπτικὴ ν' ἀνέλθῃ ἡ ἐξαγωγὴ εἰς 50.000 τόννους.

Ὡς εἶναι φανερὸν μὲ τὰς προ ὑποθέσεις αὐτὰς διαγράφεται ἄριστη ἡ ἐξαγωγὴ τῆς νέας ἐσοδείας, ἂν εἰς τοῦτο βοηθήσουν καὶ αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι καὶ ἐξασφαλισθῇ ἡ καλὴ ποιότης τοῦ πράγματος.

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν, τῆς βελτιώσεως δηλαδὴ τῆς ποιότητος τείνουν αἱ προσπάθειαι ὅλων τῶν παραγόντων ἤτοι τοῦ Α.Σ.Ο., τῶν σταφιδοπαραγωγῶν καὶ τῶν σταφιδεξαγωγέων. Ὁ ΑΣΟ μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς παραγωγοὺς διὰ χάρτου μέλλοντος νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς σταφίδος.

Ἐκ τῶν σταφίδων τῆς τρεχούσης ἐσοδείας ἐλάχιστες ποσότητες καλῶν ποιοτήτων ἀπομένουν. Κατὰ τὰς προβλέψεις τῶν εἰδικῶν ἴσως χρειασθῇ πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῆς καταναλώσεως κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον χρονικὸν διάστημα τοῦ σταφιδικοῦ ἔτους νὰ ἐξαχθῶσι καὶ σταφίδες τρεχουμένων ποιοτήτων.

Αἱ τιμαὶ τῶν σταφίδων κυμαίνονται ἀπὸ 5.000 δρχ. αἱ τρεχούμεται ποιότητες (Μεσσηνίας κ. λ.π.) μέχρι 6.000 δρχ. αἱ ἐκλεκταὶ περιφερείας Πατρῶν. Αἱ ποιότητες Αἰγίου καὶ Κορινθίας ὀχεδὸν ἐξηντλήθησαν.

Αἱ ἐξωτερικαὶ ἀγοραὶ ἐμείωσαν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ ἐνδιαφέρον των. Ἡ Γερμανικὴ καὶ ἄλλαι Εὐρωπαϊκαὶ ἀγοραὶ εἶναι τελείως ἀδιάφοροι. Μικρὸν ἐνδιαφέρον δεικνύει ἡ Ἀγγλικὴ ἀγορὰ διὰ μικροποσότητες. Ἀναμένεται ὅμως μετὰ τὸ Πάσχα ὀ' ἀρχίσῃ πάλιν ἡ σταφιδικὴ κίνησις. Περὶ τὰ μέσα τῆς προσεχοῦς καὶ μεταπροσεχοῦς ἑβδομάδος ἀναμένονται πρὸς φόρτωσιν δύο ἀτμόπλοια ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ φορτωθοῦν σταφίδες διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ προβλέπεται νὰ γίνουν καὶ νέαι ἀγοραί.

Μία σύντομος ἀνασκόπησις τῆς ἀγορᾶς τῶν Πατρῶν ἐμφανίζει αὐτὴν ὡς σημειώσασαν τὸ τελευταῖον ἰδίᾳ 15θήμερον ἀξιόλογον ζωηρότητα εἰς ὅλα γενικῶς τὰ εἴδη, τὴν ὁποία προεκάλεσε σημαντικὴν ζήτησις ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπαρχιακὰ κέντρα τῆς περιοχῆς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων τὰ ἀποθέματα εἰς τὰ ζωηρὰ κυρίως εἴδη εἶχον ἀπὸ καιροῦ ἐξαντληθῆ καὶ αἱ ἀνάγκαι ἐκαλύπτοντο μὲ μικραγορὰς τῶν ἀμέσως ἀπαραιτήτων.

Ἡ μεγαλυτέρα κίνησις κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα περιωρίσθη εἰς τὰ ἐποχικὰ εἴδη ἤτοι ζάκχαρεως, ὄρυζαν κλπ. τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο τοῖς μετρητοῖς. Ἐπίσης τοῖς μετρητοῖς ἐπωλοῦντο λόγῳ ζητήσεως τὰ σαρακοστιανὰ εἴδη καὶ εἰς τιμὰς συγκρατημένας. Ἀντιθέτως εἶχον παραμερισθῆ τὰ ἄλλα εἴδη λόγῳ περιωρισμένης ζητήσεως. Ἐπὶ τοῦ σάπωνος ἡ κίνησις ἦτο ἐπίσης περιωρισμένη καὶ παρατηρήθη προσφορὰ μεγάλων ποσοτήτων, λόγῳ τῆς ὁποίας ἐσημειώθη κάμψις τῶν τιμῶν. Ἡ ἑβδομαδιαία κίνησις τοῦ ἐνταῦθα χονδρικαῦ ἐμπορίου ἀνῆλθε γύρω τῶν 6.000 τόννων.

Καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν ἐμπορευμάτων πιέζει ὁ συνεχιζόμενος περιορισμὸς τῶν πιστώσεων, ὁ ὁποῖος ἔχει φέρει εἰς δυσχερῆ θέσιν τὸ εἰσαγωγικὸν χονδρικὸν ἐμπόριον, ὅπερ ἐνῷ ἔχῃ περιορίσει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς εἰσαγωγάς του, διαθέτει ἐπὶ πιστώσει τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὸ λιανικὸν ἐμπόριον. Τὸ τελευταῖον ἐσημείωσε ζωηρὰν κίνησιν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ληξάσης ἑβδομάδος μὲ τὴν ἀρξαμένην χορήγησιν τοῦ πασχαλινοῦ δώρου εἰς τοὺς μισθωτούς, ἐξανεμίσαντα τοῦτο εἰς προμηθείας τροφίμων εἰδῶν ἐπενδύσεως κλπ.

Ἐὰν, ὡς ἀναμένεται, μειωθῇ ἡ ἔντασις τοῦ περιορισμοῦ τῶν πιστώσεων προβλέπεται ν' αὐξηθῇ καὶ ἡ ἐμπορικὴ κίνησις καὶ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἐμπορίου μέχρι τῶν ὁρίων τῆς πλήρους ἐξυπηρετήσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς καταναλώσεως.

Ἰδιαιτέρως διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς ζακχάρεως δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐνῷ ἡ ἀγορὰ τῶν Πατρῶν ἤρχετο νὰ καταλάβῃ ἀξιόλογον θέσιν μεταξὺ τοῦ πανελ-

(Εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΔΟΤΡΑ
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ 1943

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΟΥ κ. Ε. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ἦταν μεγαλοβδομαδιάτικες ἡμέρες τοῦ τρίτου χρόνου τῆς σκλαβιᾶς. Ἡ ἐντάφια πλάκα τοῦ ζυγοῦ ποὺ ἔλεγες νὰ εἶχε πέσῃ ἀσήκωτη τὸν Ἀπρίλι τοῦ 1941, φαινόταν τώρα νὰ ραγίζῃ. Ἀναστάσιμο φῶς φεγγοβολοῦσε στὶς σκοτεινιασμένες ψυχές. Οἱ θηριώδεις ναζὶς χτυπόνταν ἀποτελεσματικὰ στὶς καυτερὲς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς καὶ στὶς Ρωσσικὲς στέπες. Ὁ λιμὸς ποὺ σκόρπιζε ἀμέτρητα θανατικὰ στὰ σπίτια καὶ στοὺς δρόμους, εἶχε περάσει. Ἔτσι, μετὰ τὴν τρομαγμένη Πασχαλιὰ τοῦ 1941, τὴν πεινασμένη καὶ τὴν αἱματοβαμμένη τοῦ 1942, ἡ Πασχαλιὰ τοῦ 1943 μέστωνε μὲ ἀλλόκοτη εὐεξία τὰ ἀδούλωτα Ἑλληνικὰ στήθη. Οἱ ἐκκλησιὲς γέμιζαν ἀπὸ κόσμο,τὰ κόρτσια στόλιζαν τοὺς Ἐπιταφίους μὲ πειότερα, ἀπὸ ἄλλοτε, ἄνθη καὶ τὰ ἁγιοκέρια, παρὰ τὰ Γερμανικὰ «φέρμποτεν», τοῦ συσκοτισμοῦ,πλημμύριζαν τοὺς δρόμους. Μουρμούριζαν τὰ χείλη: «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς...»

Καὶ ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ, ποὺ διάβαζαν οἱ ψάλτες, ἀναφτέρωνε τὶς καρδιὲς μὲ τοὺς ἐλπιδοφόρους της συμβολισμούς. Κανεὶς δὲν προσκυνοῦσε, ὅπως ὁ Σεδρὰχ Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγὼ τοῦ προφήτη Δανιήλ, τὴν εἰκόνα τῆς ὑποταγῆς «ἣν ἔστησεν ἐν χώρα Βαβυλῶνος Ναβουχοδονόσωρ ὁ Βασιλεύς». Ἂς «ἐξεκαίετο ἡ κάμινος πίσση τε στυπίω καὶ κληματίδη καὶ νάφθη καὶ ἡ φλοξ αὐτῆς